

Lojze Krakar

**KOLODVORSKA
RESTAVRACIJA**

Tukaj je zadnja postaja Ljubljane,
kadar prehodiš vsa pota noči,
tu srečaš v bratskem objemu pijane
cipe, poete in zgledne meščane,
tu kot v peklu ob tej uri so zbrane
duše zgubljenih ljudi.

Sredi med njimi kot angel se v belem
suče natakak zaspanih oči,
v kotu pri mizi z obrazom zbledelim
truden in zmučen pijanec čemi,
zraven se cipa gre s starcem uvelim
srečno zaljubljenko . . . lačnih oči
gleda jo mladi popotnik, željan
belih teh prsi — in vina pijan.

V kotu spi Čargo. Ob njem se prepira
družba poetov že od včeraj zvečer:
eden naslonjen na mizo, študira,
kaj je to pravzaprav čas in vseмир,
drugi na skrivaj po žepih nabira
ficke poslednje za golaž in pir.

Vsi smo tu pravzaprav strašni berači,
brez idealov, žena in boga,
večni bohemi in večni nergači,
žejni življenja in lačni srca.

Pa se zato ob tej uri, ko vlaki
znova odhajajo vsak svojo pot,
semkaj napotimo sanjat o vlaku,
ki bi popeljal nas daleč od tod.

Jutro šumi po zbuženem peronu,
dan je — ljudje spet na delo gredo.
Mi tu kot v temnem živinskem vagonu
bolni jetniki v neznano gremo.
Psuje čistilka nas, psuje natakhar,
ven nas pometajo skupaj s smetmi —
koga kaj briga, zakaj tale Krakar
v uri tej čudni še tukaj čemi.

Koga kaj briga: ljudi ne, ne vlakov.
Vlaki vriskaje gredo svojo pot.
Kaj mar ljudem za zgubljene bedake,
ki ne vedo več ne kam ne kod.
Mi več nikamor od tod ne vemo,
ko da naš vlak več nikamor ne pelje,
nas le morda kdaj na tračnicah zmelje
trudne do smrti življenja kolo.

LJUBEZEN Od tebe dalje štejem svoje dni.
In nič ne maram, če mi bo živeti
le toliko, kot je metulju dano:
glej, svet je pisan in nebo prostrano
in poldan je in toplo sonce sveti
in dolgo je, še dolgo do noči.

VLAK Ob moji poti ni nič več postaj.
Samo še ena bo in tam obstanem.
Vso pot premišljam, kakšen je ta kraj.
Tako je daleč in tako na samem.
Sopotniki so vsi že izstopili.
V drveči ječi moram dalje sam.
Mrak se gosti in skozi okno sili.
Poznam te, smrt, že dolgo te poznam.